

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci žalobce: **S. E.**, nar., bytem x, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem Advokátní kanceláře ČECHOVSKÝ&VÁCLAVEK, s. r. o., se sídlem a adresou pro doručování Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, P. O. BOX 155/50, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-118481-3/SO-2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-118481-3/SO-2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku ve výši 12.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta.
- III. Zkrácené znění rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 47 A 35/2013 – 37, se ve výroku II. opravuje tak, že částka, kterou má žalovaný zaplatit, činí 12.228 Kč.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-118481-3/SO-2011, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň byla žalobci podle § 37

odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítá porušení zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 1, 2, 3. § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Předně uvádí, že správní orgán I. stupně rozhodl s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tuto část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, avšak tento svůj postup nikterak neodůvodnil, ačkoli na rozdíl od správního orgánu I. stupně právní kvalifikaci prvního výroku již neopírá o § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nýbrž své rozhodnutí zakládá výlučně na § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takový postup považuje žalobce za nesprávný. Žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné také proto, že se nevypořádalo s odvolací námitkou poukazující na to, že správní orgán I. stupně nezjistil řádně skutkový stav věci, neboť vycházel pouze z cestovního pasu. Žalobce však není odpovědný za to, že mu pracovníci hraničního přechodu nedali do pasu razítko. Žalovaný vypořádal tuto námitku pouze konstatováním, že žádná nová pravidla pro vstup na území EU nestanovují, že se razítka do pasu nedávají. K tomu žalobce namítá, že toto ani netvrdil, resp. necítí se být kompetentní posuzovat postup policie při jeho vstupech do České republiky, nicméně jeho tvrzení nebylo řádně nevyvráceno. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále namítá nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu správním orgánem I. stupně, jenž aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukazuje na § 50 odst. 3 správního řádu, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch toho, komu má být v řízení zahajovaném z moci úřední uložena povinnost. Současně odkazuje na § 3 správního řádu ukládající správnímu orgánu povinnost zkoumat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce jako účastník správního řízení prokázal, že si na území České republiky vytvořil fungující sociální a pracovní zázemí a postupně činí kroky k vytvoření zázemí i své rodině. Pokud správní orgán I. stupně tvrdí, že tomu tak není, je nutno uvést, že mimo prostý odkaz na uvedené skutečnosti, tento nijak dále své tvrzení nezdůvodnil. Ve svých závěrech se opírá v podstatě výhradně o své domněnky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož mu nepřísluší posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný však pomíjí, že správní orgán I. stupně rozhodl s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kdy pokud jednání žalobce posoudil jako jinou závažnou překážku, měl a musel zkoumat přiměřenost napadeného rozhodnutí do života žalobce.

Žalobce doprovodil žalobu návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 30. 12. 2013, č. j. 47 A 35/2013 – 28 vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že změnu výroku řádně odůvodnil. Změnu opřel o § 46 odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců proto, že ani v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce neplnil účel pobytu. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dále zopakoval důvody, jež uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, proti němuž směřuje projednávaná žaloba.

Krajský soud v Praze po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 s. ř. s. a dospěl k následujícím závěrům.

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 15. 6. 2011 zahájilo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) z moci úřední správní řízení s žalobcem ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K zahájení správního řízení došlo na základě prověření podnětu Konzulárního úseku Velvyslanectví České republiky v Moskvě dne 16. května, jež na základě svých zjištění získalo podezření na neplnění účelu uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, když se žalobce dostavil na Velvyslanectví v Moskvě, aby podal žádost o dlouhodobé vízum za své nezletilé děti za účelem sloučení s rodinou. Na základě výše uvedeného podnětu správní orgán I. stupně dne 15. 6. 2011 dožádal podle § 165a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců příslušný orgán Policie České republiky o provedení pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobce s cílem získat informaci, zda se na uvedené adrese zdržuje a za jakých podmínek. Na základě těchto poznatků a dále na základě vyjádření žalobce k zahájení správního řízení ze dne 5. 8. 2011 a vyjádření M. G., kterého v této věci žalobce zplnomocnil, dospěl správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011 k závěru, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 37 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ruší. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce má dvě děti ve věku 11 a 5, 5 roku, které žijí a navštěvují školní zařízení na území domovského státu. Na území České republiky nemají uděleno žádné povolení k dlouhodobému pobytu. Otec žalobce zemřel a matka s jeho bratrem žijí na území domovského státu. Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce nemá v České republice vybudované žádné osobní vazby a jeho vztah k zemi původu není narušen, neboť tam žije celá jeho rodina, kromě manželky, která má na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu udělené jí za stejným účelem jako žalobci a proti které se vede řízení v téže věci.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 9. 2011 odvolání, jež dne 10. 10. 2011 doplnil. Namítl vyvození nesprávných právních závěrů ohledně neplnění účelu pobytu (nepodnikání), neboť soustavnost není totožná s nepřetržitostí a trvalostí podnikání. Zdůraznil, že z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze spravedlivě dovodit povinnost cizince pobývat v rámci svého dlouhodobého pobytu na území. Rovněž zpochybnil názor správního orgánu, že podmínkou pobytu je pobyt na území delší jednoho roku. Ze zákona plyne, že jde o deklarovanou potřebu či přání žadatele bez nutnosti nepřetržitosti pobytu, resp. bez možnosti vycestovat do jiného státu po jakoukoliv dobu, jelikož i cizincům je garantována svoboda pohybu (čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Podle žalobce překročil správní orgán I. stupně při uplatňování státní moci meze stanovené zákonem, neboť bez výslovného zákonného zmocnění nemůže důvody pro zrušení či zamítnutí žádosti účastníka jakkoli rozšiřovat, resp. na základě své vlastní libovůle vykládat ustanovení zákona ve svůj prospěch, resp. v rozporu se zájmy účastníka řízení. Navíc své rozhodnutí ve vztahu k závažné překážce náležitě neodůvodnil a neuvedl, na základě jakých právních a logických úvah postupoval při výkladu § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu označil za svévolný, řádně neodůvodněný a nepřezkoumatelný. Dále správnímu orgánu I. stupně vytkl, že se opomněl zabývat okolnostmi, že již v době před zahájením předmětného řízení inicioval žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu svých dětí, což uvádí i sám správní orgán. Potvrdil, že řízení o těchto žádostech bylo zastaveno, avšak důvodem bylo právě řízení o zrušení platnosti povolení žalobce k pobytu.

Správní orgán I. stupně rovněž nepřihlédl k tomu, že podáním žádosti za svoje děti dal žalobce evidentně najevo, že hodlá žít i s nimi na území České republiky.

Na základě podaného odvolání žalovaný první výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, resp. zúžil a platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zrušil podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění nejprve zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a dále konstatoval, že skutkový stav ve vztahu k otázce plnění účelu pobytu žalobce byl zjištěn dostatečně a odůvodňoval zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Doloženo bylo, že žalobce v České republice dlouhodobě nepobývá, povolení využil pouze k dvěma krátkodobým cestám do České republiky o celkové délce čtyř dnů. Dlouhodobý pobyt byl žalobci povolen za účelem: výkonný manažer – účast v právnické osobě, která však dlouhodobě nevykazovala žádnou výdělečnou činnost. Mimo jiné pak dále uvedl, že na základě prověření cestovního dokladu bylo podle otisků přechodových razítek zjištěno, že žalobce netrávní v České republice tolik času, kolik by měla trávit osoba s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem účasti v právnické osobě. K námitce ohledně toho, že ne vždy a ne na všech hraničních přechodech jsou do pasu dávana razítka, konstatoval to, co uvádí žalobce v žalobě. Dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce ani v současné době neplní účel pobytu, zúžil výrok správního orgánu I. stupně, který posoudil dopad rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem pak uvedl, že vzhledem k tomu, že aplikoval § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Podstatou žaloby je posouzení otázky, zda v projednávané věci lze vyhodnotit napadené rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů vážících se k vyloučení aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné nebo nesprávné anebo došlo k závažným vadám řízení, může napadené rozhodnutí změnit. V žalobní námitkou napadeném výroku došlo ke změně formou zúžení. Třebaže je zúžení právní kvalifikace výroku menším zásahem do výroku než jeho nahrazení zcela jinými ustanoveními, i takový zásah do rozhodnutí je závažnou změnou rozhodnutí, kterou je třeba odůvodnit.

Odůvodnění rozhodnutí spolu s výrokem a poučením tvoří nerozlučnou jednotu. Těžiště rozhodnutí lze spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Odůvodnění a výrok je třeba chápat jako jeden celek a je nutné pro následnou možnost přezkoumat toto rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu je třeba v odůvodnění uvést důvody, které správní orgán k rozhodnutí vedly, ze kterých podkladů správní orgán vycházel, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí omezil téměř výhradně na popis průběhu správního řízení

a v odůvodnění změny výroku rozhodnutí námitky žalobce nerefletoval, pouze se omezil na jejich konstatování.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, resp. otázkou nároků na odůvodnění rozhodnutí se zabýval ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004 - 68 musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat: „*vysvětlení, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti uvedené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.*“ Obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46.

Přesvědčivost rozhodnutí vychází především z jeho odůvodnění. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, poznamenává, že: „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“

Po posouzení napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k výše citované konstantní judikatuře, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný nedostal své povinnosti řádně odůvodnit důvody, jež ho vedly ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli tato změna představuje zhoršení právních poměrů žalobce, neboť v důsledku aplikace toliko § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyla posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí žalovaného do života žalobce. Zde musí soud poukázat na princip odvolacího řízení označovaný jako zásada „*reformacio in peius*“, což znamená zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Tímto je zajištěna ochrana odvolatele a zabráněno zhoršení jeho postavení po podání odvolání [§ 90 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu ve spojení s § 169 zákona o pobytu cizinců].

Soud dále konstatuje, že se žalovaný náležitě a přesvědčivě nevypořádal ani s dalšími odvolacími námitkami, v nichž žalobce zpochybňoval jak správnost právních závěrů správního orgánu I. stupně ve vztahu k výkladu zákonných ustanovení, tak posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobce a v nichž rovněž poukázal na nevyvrácení námitek ohledně pochybení při vyvozování závěrů o záznamech v cestovním dokladu.

Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu se správní soudy v judikatuře již mnohokrát zabývaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice poukazuje na skutečnost, že k rozhodnutí na základě § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zákon správnímu orgánu neukládá posuzovat přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, nicméně vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí je tato námitka žalobce legitimní.

Zmatečnost postoje žalovaného umocňuje jeho kontradiktorní vyjádření k tomuto bodu v odůvodnění napadeného rozhodnutí a v jeho pozdějším vyjádření k žalobě. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezuje na konstatování, že správní orgán I. stupně dopad rozhodnutí posoudil, nicméně vzhledem ke změně kvalifikace výroku rozhodnutí není třeba, aby on sám tyto dopady zkoumal, neboť je zákon při této kvalifikaci nevyžaduje. V soudu

zaslaném vyjádření k žalobě pak tvrdí, že dopad rozhodnutí posoudil samostatně a dospěl k závěru, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, a to s ohledem na skutečnost, že děti žalobce žijí v domovském státě.

Žalovaný se měl nejprve vypořádat s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a pokud v rámci přezkumu dospěl k odlišným závěrům než správní orgán I. stupně, které vedly ke změně právní kvalifikace, měl rozhodnutí v tomto smyslu i odůvodnit. Nutno podotknout, že tato žalobní námitka by se stala bezpředmětnou, v případě, že by odvolací správní orgán správně a precizně odůvodnil svůj postup při změně rozhodnutí a řádně se vypořádal s námitkou, již žalobce zpochybňoval správnost závěru správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.

Nad rámec shora uvedených zjištění, jež odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, považuje soud za vhodné vyjádřit se k posuzování dopadu rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně.

Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v souvislosti s ustanovením § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví zákonnou podmínku pro zrušení platnosti rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu. Důsledky takového rozhodnutí musí být přiměřené důvodům jeho zrušení. Při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí pak správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud připomíná, že pro tuto oblast existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29; rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011- 60 a rozsudek ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75), ale i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (srov. např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34 v této souvislosti uvádí: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“

Povinností správního orgánu tedy nebylo rozebrat všechna uvedená kritéria, o čemž ostatně svědčí již dikce zákonného ustanovení, resp. demonstrativní výčet v něm uvedený. Při posuzování přiměřenosti se však zároveň nelze omezit na pouhý výčet dotčených kritérií bez posouzení jejich konkrétních dopadů na soukromý a rodinný život žalobce.

Je třeba přisvědčit žalobci, když v této souvislosti uvádí, že správní orgán má povinnost zjistit všechny okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobce. Nelze přijmout postup správního orgánu, který selektuje pouze ty argumenty, které konvenují jeho rozhodnutí bez současného vypořádání argumentů proti. Každé zrušení povolení k dlouhodobému pobytu má dopad na soukromý a rodinný život cizince. Úkolem správního orgánu je přiměřit, tedy srovnat tyto okolnosti, resp. míru jejich následků a své rozhodnutí řádně odůvodnit.

Jako nepřesvědčivé se tak jeví posouzení dopadu do rodinného života cizince, pokud správní orgán pouze uvede, že děti žalobce žijí v domovském státě a nemají povolení k pobytu v České republice a zároveň se opomene vypořádat s námitkou, že žalobce ještě před zahájením správního řízení v této věci o povolení k dlouhodobému pobytu pro své děti požádal a tedy mu nelze takovou skutečnost přičítat k tíži, neboť nemohl jednat účelově.

Soud se rovněž neztotožňuje s argumentem správního orgánu, že situaci žalobce lze řešit žádostí o udělení jiného druhu povolení, například víza apod. Soud i v této věci odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která uvádí: *„Mělo li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu žádosti o nižší pobytový status nebrání.“* K tomu dále Nejvyšší správní soud dodává, že možnost požádat o jiný pobytový status nezaručuje, že mu bude nižší pobytový status udělen.

Z výše uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud je proto zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 12.228 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4.000 Kč (3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále odměnu právního zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení a sepsí žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200 Kč, k čemuž je dále třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. 6.800 Kč). Odměna zástupce žalobce je dále navýšena o náhradu za 21 % DPH ve výši 1.428 Kč (celkem tedy 8.228 Kč).

Vzhledem k tomu, že při vyhotovení zkráceného znění rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 47 A 35/2013 – 37, došlo ohledně výše náhrady nákladů řízení k zjevné chybě v počtech, soud tuto chybu opravil ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. ledna 2015 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].